

1974, αναφέρεται στις ερωτικές απιστίες και στον αυταρχισμό του πατέρα της, κυρίαρχη μορφή εξουσίας και καταπίεσης στην παιδική της ηλικία, και στη μοναξιά της μάνας και της κόρης. Η αναγκαστική συμβίωση μάνας και κόρης για δέκα χρόνια με την γκουβερνάντα που ήταν η ερωμένη του πατέρα της προκάλεσε ανεπανόρθωτα τραύματα που ποτέ δεν ξεπέρασε. «*Η Τέχνη δεν είναι για την Τέχνη, η Τέχνη είναι για την ζωή, και αυτό τα λειεί όλα*», η ρήση της γύρω από το ρόλο της τέχνης στην ζωή της. Αλλά και δικαιώνει την προσήλωσή της σε αυτή, «*Η τέχνη εγγυάται την υγεία του νου*».

Στις δεκαετίες του '50 και του '60 άρχισε να ασχολείται με την γλυπτική, στην συνέχεια με εγκαταστάσεις - δωμάτια, τα περίφημα κελιά, και πρόσφατα με γλυπτικές κατασκευές με υφάσματα και μεγάλες μεταλλικές γλυπτικές κατασκευές. Τα υλικά της ξεκινούν από μπρούντζο, γύψο, μάρμαρο, ξύλο, γυαλί, μέχρι τσιμέντο, μέταλλο, λάστιχο, λατέξ, και κομμάτια ύφασμα. Τα πρώτα γλυπτά της έργα ήταν αφηρημένες τοτεμικές κατασκευές από ακατέργαστα υλικά που στην συνέχεια έγιναν λείες και όμορφες γλυπτικές κατασκευές από λευκό και ροζ μάρμαρο, απτές και αισθησιακές. Το σπίτι και το ανθρώπινο σώμα υπάρχουν ως κεντρικά στοιχεία σε πολλά από τα έργα της. Οι αινιγματικές εγκαταστάσεις - δωμάτια που έχει δημιουργήσει περιέχουν αντικείμενα από την παιδική της ηλικία, «*Η Τέχνη είναι η πραγματικότητα*», διάφορα τυχαία αντικείμενα, «*το να μετατρέπεις τα υλικά σε τέχνη είναι μια φυσική μεταφορά, όχι με την θρησκευτική έννοια, αλλά σαν την μετατροπή του ηλεκτρισμού σε ενέργεια*», ανθρώπινα μέλη, όπως χέρια, πόδια, γεννητικά όργανα, και γεωμετρικές φόρμες, με πολλαπλές αναφορές, συνήθως αινιγματικές. «*Ένα έργο τέχνης δεν χρειάζεται εξήγηση. Το έργο πρέπει να μιλάει από μόνο του. Μπορεί να δέχεται πολλές ερμηνείες αλλά μόνο μία ήταν στο μυαλό του καλλιτέχνη. Η μόνη ευθύνη που έχεις, σαν καλλιτέχνης, είναι να είσαι απολύτως αληθινός στον εαυτό σου*». Η διάθεσή της είναι να κάνει έργα που αναδημιουργούν μια ανάμνηση και κινητοποιούν το συναίσθημα. «*Δεν είναι μια εικόνα που ψάχνω. Δεν είναι μια ιδέα. Είναι ένα συναίσθημα που θέλεις να ξαναφτιάξεις, το συναίσθημα για να θέλεις, για να δίνεις, για να καταστρέφεις*».

Ο τρόμος, η μοναξιά, η απελπισία, η υστερία, ο κίνδυνος που ελλοχεύει, ο εγκλωβισμός σε ένα κελί, η αγάπη, η προστασία της μητέρας, η μητέρα-αράχνη, το σώμα που είναι σπίτι, οι φαντασιώσεις, η μελαγχολία, ο φόβος της φθοράς και του θανάτου, η αδυναμία για ενηλικίωση, η παιδική ηλικία που συνεχώς ξανάρχεται στην μνήμη και τροφοδοτεί, γιατί «*ποτέ δεν απώλεσε τη μαγεία της ούτε το μυστήριο ή τον δραματικό της χαρακτήρα*».

Οι αναμνήσεις της όσο τραγικές τόσο και αναγκαίες «*τις μνήμες μου τις χρειάζομαι, είναι τα ντοκουμέντα μου*». Κάθε έργο της είναι ένας εξορκισμός για τα τραύματα του παρελθόντος που δεν έχουν επουλωθεί. «*Οι ενοχές που έχουν δημιουργηθεί από τις απαγορεύσεις έρχονται και ξανάρχονται συνεχώς, προκαλούν πόνο και πρέπει να ξεχαστούν, γι αυτό μέσα από τα έργα προσπαθείς να απαλλαγείς από αυτές*». Η ανάδυση από τον λαβύρινθο του λίμπιντο προκαλεί απελπισία, η μοναξιά και η αίσθηση της απόρριψης πόνο και υστερία. Κυρίαρχος ο πόνος του σώματος από τα συναισθήματα που το καταλαμβάνουν, «*Rain is the business I am in. Ο πόνος είναι η δουλειά μου. Να δώσεις νόημα και σχήμα όταν απορρίπτεσαι και υποφέρεις. Ότι συμβαίνει στο σώμα μου πρέπει να αποδοθεί με ένα αφηρημένο σχήμα*».

Τα έργα της, μικρών ή μεγάλων διαστάσεων, είναι υποβλητικά, έχουν μια παράξενη εσωτερική τάξη, μια αρχιτεκτονική ιδιαίτερη, καθόλου λογική, και πάντα μεταφέρουν μια έντονη ψυχολογική και συναισθηματική φόρτιση «*Αν οι θεατές δεν αντιδράσουν συναισθηματικά στη δουλειά μου, τότε έχω αποτύχει*». Τα έργα της αποτελούν το καταφύγιο